

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΚΒΑΙΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Κι' εγώ σ'α λέω πώς έχει κάνει ναύτης σ'α σλέπια. Αυτός μεγαλοεπιχειρηματίας; Πφ...

'Ο Προκόπης κοντοστεκόταν.

— Δεν θάρθητε να πάρουμε να κρασί μαζύ; του είπε ο στρα-

τηγός.

— "Όχι τώρα, αργότερα, του απάντησε ο Προκόπης. Θέλω να μείνω λιγάκι μόνος μου.

— Καλά, όπως θέλετε.

'Ο Προκόπης απόμεινε μόνος.

Κάθησε σε μιὰ πολυθρόνα, έβγαλε ένα τσιγάρο και τὸ άναψε.

— Δόξα σοι ο Θεός! είπε. Είμαι μοναχός μου πειά. Μπορώ ν' ανασάνω σαν άνθρωπος. Τὸ κερδίσαμε λοιπόν και τὸ ύπουργιλίκι. Αυτό θά κάμη καλὸ στὸν Γιάννη μου.

Τὴ στιγμή αὐτὴ φάνηκε νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ σκάλα ἡ Δωρούλα, κρατώντας σ'α χέρια τὴν μαϊμουδίτσα πὸ τὴς εἶχε χαρίσει.

— Βρέ, μαϊμουδίτσα! τὴς φώναξε ὁ Προκόπης. "Ελα δῶ.

— Σούτ! του είπε ἡ Δωρούλα. Ξέφυγα ἀπὸ τὴ φροελαίν πού-θελε νὰ με θάλη νὰ κοιμηθῶ.

'Ο Προκόπης τὴ σήκωσε και τὴν κάθησε πλάι του.

— Και δὲν μου λές; τὴς είπε. Γιατί τὴς τῶσκαες εσύ, κακοκόριτσο;

— "Ηθελα νὰ δῶ τὸς καλεσμένους, παππού. "Αχ, πότε νὰ μεγαλώσω νὰ φορέσω κι' εγὼ ωραία φορέματα... ψηλά τακούνια... δαχτυλίδια... θραχιόλια!...

— Θὰ μεγαλώσης, θὰ μεγαλώσης, παιδί μου, τὴς είπε ὁ Προκόπης. Και τὸ πρῶτο δαχτυλίδι θὰ σοῦ τὸ άγοράσω εγὼ.

— Ξέρεις, παππού, σ' αγαπῶ πολύ.

— "Αλήθεια;

— Ναι, παππού.

— Γιατί, παιδάκι μου;

— Πρῶτα-πρῶτα γιατί μου χάρισες τὴ μαϊμουδίτσα. Κι' έπειτα γιατί... γιατί δὲν σ' αγαπάει κανείς ἐδῶ μέσα. Κι' εἰσαι τόσο καλός, παππού! Τόσο καλός!... Κι' ὁμως δὲν σ' αγαπάει οὔτε ἡ γιαγιά, οὔτε ἡ μαμά, οὔτε ἡ θεία, οὔτε ὁ "Αλεξ.

'Ο Προκόπης αναστέναξε.

— Τὸ ξέρω, παιδί μου, είπε.

— Γι' αὐτὸ κι' εγὼ δὲν τὸν αγαπῶ τὸν "Αλεξ, συνέχισε ἡ μικρούλα. Εἶνε πολὺ κακός.

— Τί σοῦ ἔκανε, κόρη μου;

— Τίποτε. Μὰ κάνει τὴ θεία τὴ Ριρὴ νὰ κλαίη. Προχτὲς εἶχε μπεῖ στὴν κρεββατοκάμαρή τὴς και τὴν άκουσα πούκλαιγε πάλι. "Ετρεξα τότε και χτύπησα τὴν πόρτα. Δὲν μ' άνοιξαν ὁμως. "Ηθελα νὰ τοῦ βγάλω τὰ μάτια. Μὰ οὔτε ἡ μαμά ἦταν στὸ σπίτι για νὰ τὴς τὸ πῶ. Λείπανε ὅλοι.

— Κι' εγὼ πὸ ἤμουνα; τὴ ρώτησε ἀπότομα ὁ Προκόπης.

— Νά, ἐκεῖ στὴν πολυθρόνα σου ἦσουν. Κοιμόσουν και ρουχαλιζες.

— Και γιατί δὲν με ξύπναγες ἀμέσως;

— Σὲ λυπήθηκα, παππού. Φαινόσουν πολὺ κουρασμένος. Μὰ μὴ με κυτῶς ἔτσι άγρία. Φοβάμαι.

'Ο Προκόπης εἶχε άγριέψει.

— Πήγαινε ἀπάνω, είπε στὴ μικρή. Πήγαινε νὰ κοιμηθῆς τώρα.

'Η μικρὴ ἔφυγε τρομαγμένη.

'Ο Προκόπης ἔμεινε μόνος του.

"Αφριζε ἀπὸ τὴν ὀργή του.

— "Α, ἔτσι λοιπόν;... "Ετσι λοιπόν; μουρμούριζε. "Ωστε οἱ φόβοι μου δὲν ἦσαν μπόσικοι; Τώρα λοιπόν θὰ τοῦς δείξω εγὼ.

Χτύπησε τὸ κουδούνι και είπε στὸν καμαριέρη πὸ παρουσιάστηκε:

— Πές στὴ μεγάλη σου κυρία νάρθῃ πὸ τὴ θέλω.

'Ο καμαριέρης ἔφυγε.

— 'Εδῶ χρειάζεται αναμμένο σ'α δερὸ, ἔξακολούθησε νὰ μουρμούριζε ὁ Προκόπης. Δὲν θέλει καλωσύνη. Δὲν τὴν καταλαβαίνουν. Σὲ θάζουν ἀπὸ κάτω.

Στὴν πόρτα παρουσιάστηκε ἡ κ. "Ασπασία με τὴ Νινόν.

— Μὲ ζητήσατε; ρώτησε ἡ "Ασπασία.

— Ναι, τὴς απάντησε ὁ Προκόπης, μὰ ὄχι με παρέα.

— Θέλετε νὰ φύγω; ρώτησε ἡ

— "Όχι, δὲν πειράζει, τὸ ἴδιο κάνει, απάντησε ὁ Προκόπης.

Γύρισε κατόπιν στὴν "Ασπασία και τὴς είπε:

— Σὲ φώναξα για νὰ σοῦ πῶ καθαρά και ἑάστερα. Πρέπει νὰ διώξης τὸν "Αλεξ ἀπὸ δῶ και τώρα ἀμέσως μάλιστα.

— Τρελλαθήκατε! φώναξε κατὰπληκτη ἡ "Ασπασία. Δὲν εἶνε μιὰ στιγμή πὸ μιλούσατε μαζύ του. Τί σ'α ἔπιασε άξαφνα;

— Δὲν ἤξερα πρὶν αὐτὸ πὸ ξέρω τώρα, είπε ὁ Προκόπης.

— Τί ξέρετε;

— Πὸς ὁ άχρειος αὐτὸς εἶνε ἀκόμα ἑραστής τὴς κόρης σου. Αυτό ξέρω.

'Η "Ασπασία ἀπόρησε:

— "Ελα, Χριστέ! φώναξε. Τί λόγια εἶν' αὐτὰ πὸ λέτε; Ποῖος σ'α είπε τέτοια πράγματα; Κανένας δὲν ἦρθε ἐδῶ. Τηλεγράφημα λάβατε;

— Δὲν ἔχω καιρὸ για κουβέντες, φώναξε ὀργισμένος ὁ Προκόπης. Τοῦ λέτε νὰ φύγη τώρα ἀμέσως ἢ ὄχι;

'Επενέθη τώρα ἡ Νινόν.

— Τί πράγματα εἶν' αὐτὰ! φώναξε. Τί λόγια εἶν' αὐτὰ πὸ λέτε; Πὸς θὰ διώξουμε σ'α καλά καθούμενα ἕνα καλεσμένο ἀπὸ τὸ σπίτι; Αὐτὸ δὲν συνηθίζεται.

— Θὰ συνηθίζεται ἀπὸ δῶ και πέρα, φώναξε ὁ Προκόπης.

— Κι' ἀλήθεια νὰ ἦσαν ἀκόμη ὄλ' αὐτὰ, είπε ἡ "Ασπασία, δὲν συλλογίζεσθε τὸ σκάνδαλο;

— Πολὺ καλά, φώναξε ὁ Προκόπης. "Αφοῦ και για νὰ θήξετε ἀκόμα φοβῶσθε και σκέφτεστε τὸν κόσμο θὰ ἰδῆτε πὸς τὴς τελειώνω εγὼ αὐτὲς τὴς δουλειές.

Και χωρὶς νὰ προσθέση λέξι τὴς ἄφησε και τὴς δυὸ μάρμαρο και ἔτρεξε ἔξω καταφουρκισμένος.

'Η δυὸ γυναῖκες σάστισαν.

'Η "Ασπασία ἔπιασε τὴ Νινόν ἀπὸ τὸ χέρι ἔντρομη.

— Παιδί μου, χαθήκαμε! φώναξε. Αὐτὸ πειά εἶνε ἡ καταστροφή. Τὴ βλέπω νάρχεται. Νὰ τρέξω πίσω του; Θάταν χειρότερο. Θὰ γίνη πιὸ μεγάλο σούσουρο. Θ' άγριέψη πιὸ πολὺ. Εἰδοποίησε λοιπόν γρήγορα τὸν Ζάν. Αὐτὸς μόνον μπορεῖ νὰ προλάβῃ τὸ σκάνδαλο. "Αλλά τί λέω; Τρελλαθήκα! Εἶν' ἱκανὸς νὰ τὰ ἔξφουρνίσῃ ὅλα στὸν γιοῦ του. "Αχ! τί άνθρωπος... τί άνθρωπος!...

Μερικὲς στιγμὲς άγωνίας περάσανε. Κι' ἔξαφνα φάνηκε νάρχεται ὁ "Αλεξ, χλωμὸς μ' ἀλλαγμένη φυσιογνωμία.

'Η "Ασπασία κ' ἡ Νινόν τὸν κύτταζαν σαστισμένες.

Τὴν ἴδια στιγμή ἔμπαινε μέσα κι' ὁ Γιάννης, κρατώντας ἕνα φάκελλο στὸ χέρι.

Μόλις ὁ Γιάννης ἀντίκρουσε τὸν "Αλεξ σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ἡραξενεύτηκε.

— Τί ζητῶς τὸν ρώτησε. Τί ἔχεις; Γιατί εἶσαι ἔτσι;

— "Ελα δῶ και θὰ μάθης τοῦ είπε ταραγμένος ὁ "Αλεξ. Συνέθη κάτι τρομερό... τρομερό!

'Ο Γιάννης πλησίασε ἀνήσυχος.

('Ακολουθεῖ)

